

Но какво да правимъ, когато всѣка добра страна отъ негова животъ е засѣнчена съ груба простотия.

То често се вмѣква въ чуждо гнѣздо, прѣвзема го съ насилие и се разполага като у дома си. Случвало се е даже, щото тоя малкъ разбойникъ да прокълвава гушата на малкитѣ гълъбчета и оттамъ да изважда храната имъ.

Само едно нѣщо му е хубаво, че не ни напуска нито зиме, нито лѣтъ. Неговото весело и безгрижно срѣце не се бои отъ студъ, ни отъ горѣщина. То винаги чурулика.

Такъвъ е тоя птичи циганинъ, нашия старъ 'познайникъ.

